

Jiří Orten Elegie

VYŠEHRA D

Copyright © Jiří Orten, 1941
Illustrations © Pavel Sukdolák, 2013

ISBN 978-80-7429-327-6

Šestá

Jsme tam, kde byvá radost na návštěvě.
Přišli sem všichni, které znal jsem kdysi.
Neznají mne a klobouk nesmekají,
ani se na mne neusmějí z dálky,
a přece vím, že jsou to moji bratři,
a ne-li bratři, aspoň kamarádi.
Snad že je šero, že se měkce stmívá,
či ze studu, neboť tu nejsou sami
a já jsem sám.

Baví se dobře. Jejich mladé ženy
se zastavují u všech malých stánků
a kupují si sladkosti a hračky,
turecký med, pražené mandle, slony,
panáky z vaty, která se dá jísti,
kominíky, co přinášejí štěstí;

prohlížejí si podavačky ručnic
ve střelnících, kde možno tolik vyhrát,
ty staré, tklivé, vysloužilé běhny,
jímž zmrzla rozkoš na ústech a taje
jen za střelby, jen když je šipka v černém.

A potom je tu zázrak Abnormalit:

Cvičený Poník se svěšenou hlavou,
jehož pán právě schovává si mince,
které mu daly nedočkávané děti.

Cvičený Poník, který umí ležet
tak dlouho v pilinách uprostřed kruhu,
až spadne list a přikryje mu oči;
pak vstane, rozhlédne se kolem sebe
a hrabe nohou svůj početní úkol,
ví, kolik je mu let a kdy kdo zemře,
ví, kolik hodin neviděl už seno,
ví, že chce spát a že ho stále nutí,
aby byl koněm, ale on je malý,
Poníček je to, smutný, vraný Poník.

Půl ženy a půl muže za oponou.
Toť ona, dcera bývalého krále,
jenž zapomněl se jednou se studánkou,
toť ona, Princezna, jež velmi zchudla,
a takto musí se teď domáhati
ztracených perel. Stojí na pódiu

a malý mužík na ni ukazuje:
Pohleďte, kašle! Nemá žádná ňadra!
Jen pro dospělé! Sáhňte si, prosím,
Abnormalito, otočte se přece!

Učte se čarovat, než bude pozdě.

V Paláci Smíchu zvedá vítr šaty,
bělostná stehna vesele se třesou,
kostnaté maso vlaje za sukněmi;
té oblosti, té nedočkavé vůně,
těch ubohých, jež strašně zestárnuly,
když náhle všechno, všechno odkrylo se!

Takový smutek padl na mne, Bože,
Hadího Muže tiše jsem se tázal
a tázal jsem se Bramborových Herců,
Rakety Smrti, Pavouka a Hudby,
jež řvala steskem jako bité zvíře,
ptal jsem se Nebe, nebe nad radostí,
hlídačů ptal jsem se (a neřekli mi),
kde je tu místo pro nemocné věci,
pro ty, co musí ležet, pro ty slabé,
co nemohou jet Údolími Kouzel
a jejichž ústa trpknou bez polibků,
pro ty, co zabloudily. – Neřekli mi.

Pak jsem se vracel. Táhlo skoro na noc.
A na pokraji, snad už za Slavností
stál onen Cirkus: prázdný, osiřelý.
Poslední představení skončilo se.
Cvičený Poník tady jenom zůstal,
bude tu spát v kruhu s pilinami,
do rána musí spočítati hvězdy,
aby to zítra mohl svěřit dětem,
kolik jich je a která nejlíp svítí.
Uviděl mne a kývl lehce hlavou,
jako by říkal, že se dávno známe.
Zeptej se, pravil, vím, že se chceš ptáti.
A já se zeptal: Kde je místo pro mne?
Poník se usmál. Mlčel. Uměl mlčet!
Potom se zvedl, přiblížil se ke mně
a řekl zvolna: Počítám tu něco.
A nevím proč, a nevím ani kterak.
Ale já musím. Slyšíš? Musíš také.
Jdi hezky domů. Uč se čarovati.

EDIČE
verse
SVAZEK
(39)

Jiří Orten Elegie

Ilustrace na obálce Pavel Sukdolák
Typografie Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2013 jako svou 1147. publikaci
Vydání páté, ve Vyšehradu první.
0,85 AA. Stran 64
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vytiskla Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.
Doporučená cena 148 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-327-6